

rodiče tam mají chatu a k Vánocům mi dají skipas. A já mám práci na částečný úvazek, to víš, takže mám dost našetřeno na letenku a tak.“

Tolik se mi chtělo svalit se na zem jako batole, svírat v ruce telefon a vrískat „ALE CO JÁÁÁÁÁ?“, protože Jane skotačící na přiblblých sjezdovkách místo na mých mrazivých polích do mojí sváteční Vize rozhodně nepatřila, ale věděla jsem, že takhle se člověk v roli rodiče chovat nemůže. Připomněla jsem si, že musím být ráda za Jane, že i když měli rodiče jejího přítele směšný vkus, co se týče pojmenování svých dětí, že to aspoň trochu vynahradili tím, že jsou obscénně bohatí. Chci říct, že jsem opravdu nechtěla, aby si Jane vzala Raffertyho – kromě všeho ostatního by moje vnoučata nejspíš skončila s ještě směšnějšími jmény než moje neteř a synovec, Persephone a Gulliver –, ale kdyby to udělala, mohla jsem být aspoň klidná, že z rozvodového vyrovnání vyjde dobře, i když nebylo fér, že mi pitomí bohatí rodiče pitomého bohatého Raffertyho kazí moje dokonalé Vánoce svou PITOMOU BOHATOSTÍ, parchanti, protože jak by to mohly být Vánoce bez Jane, mojí holčičky? Bez ní to prostě nebude ono.

Dělala jsem, co jsem mohla. Opravdu jsem se snažila. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a přepnula na svoji vnitřní Matku Terezu, ale marně, protože místo toho, abych řekla, co jsem chtěla, tedy: „Jen jeď a skvěle si to užij, miláčku. Mám za tebe takovou radost!“, vyšlo mi z toho: „Jane, nemyslím si, že je to dobrý nápad. Jedna věc je to v Edinburghu, ale něco jiného je jet s ním do zahraničí! Co je to za kluka? Nikdy jsme ho neviděli – může to být kdokoli. Co když je to obchodník s lidmi, co když tam není žádná lyžařská chata a on tě jen láká do letadla, vezme ti pas a prodá tě jako bílou otrokyni?“

„MAMI!“

„CO JE! Dívám se na *Panoramu*. Stává se to.“

„Ne, nedíváš. Díváš se na videa z Panoramy, která lidi dávají na Twitter. Díváš se na *Prostřeno* a reprízy *Big Fat Gypsy Wedding*. Raff není obchodník s lidmi. Vídám se s ním už měsíce, je to v pohodě!“

„Ano, ale ne v zahraničí.“

„Proboha, mami, vždyť je to jen zatracený Verbier, mohla bys už přestat vyslovovat ‚zahraničí‘ jako nějaká xenofobní postava z knížek Nancy Mitfordové?“

„Strýček Matthew měl několik skvělých připomínek,“ zamumlala jsem mrzutě.

„Přestaň číst *Daily Mail*. S Raffem budu v pohodě.“

„Jak to víš? Setkala ses s jeho rodiči?“

„Ještě ne. Seznámím se s nimi příští týden.“

„A i kdyby to nebyl obchodník s lidmi, co když nemáš to správné oblečení? To, že máš nějakou věc z TK Maxx, ještě neznamená, že jsi vybavená. Potřebuješ termoprádlo. Máš termoprádlo? Mám ti nějaké poslat?“

Velmi jsem se snažila skrýt svoje zklamání z toho, že Jane nepřijede na Vánoce domů, a tak jsem se uchýlila ke svému výchozímu nastavení ve chvílích emocionální tísně, kdy začnu v panice nakupovat online.

„Vsadím se, že nemáš ten správný druh termoprádla,“ mlela jsem, zatímco jsem divoce sjížděla internet. „Zrovna se dívám na stránky Johna Lewise. Mají tu pěkné věci z merino vlny. A... a co lyžařské ponožky? Máš lyžařské ponožky? John Lewis je nemá, tak co... aha, tady to je, Nevisport. Podívala ses aspoň na jejich stránky na pořádné ponožky? Mohla by sis přivodit omrzliny. Nebo podchlazení. Mohla bys přijít o nohu. Můžeš umřít nebo tě může zavalit lavina. Četla jsem všechny knížky ze série *Škola v údolí*, laviny padají pořád. Přemýšlela jsi o něčem z toho?“

„Nech už toho. Tohle děláš furt.“